

Вийшла Мишка-городянка,
Прехорошая панянка,
Раз у поле погуляти;
А при тім хотіла взнати,
Як там інші сестри Миші,
Польовнички, серед тиші
Проживають,
Пробувають.
Мишка Мишку миттю знала —
Як селянка працювала,
Колоски собі збирала.
— Помагай Біг! — так гукнула
Городянка. Друга вчула,
Розпиталася і в нору
Городянку запросила
По-простому,
По-сільському.
Там вона, бач, наносила
Колосочків, зернят різних,
Корінців усяких пізніх;
І усім тим частувала,
Городяночку приймала,
Городянка призолилась,
Дечому то й дивувалась:
— А се що у вас такеє?
Що ж, воно собі смачнее...
Зветься як? — І городянка
Набік голову схиляла
Та стекольце, як панянка,
До очей все притуляла.
Побалакали гарненько,
І, як стало вже пізненько,
Городянка швидко встала.
Але подругу новую,
Тую Мишку польовую,
І до себе запрохала.
Отже, якось у неділю, —
В свято, бачте, на дозвіллю, —
Хуторянка на часинку
Подалася до будинку.
Городянка виглядала,
Хорошенько привітала:
— Будь здорова, гостя ждана!
Се гаразд, моя кохана!

Бо якраз панів немає,
Панство десь собі гуляє
На банкеті. —
По сій мові у буфеті
Господиня тая Мишка,
Делікатненька корпишка,
Почала всього шукати,
Все ласеньке добувати.
Повела тоді сестрицю
У найкращую світлицю:
Там на килимі турецьким
Посідали наші Мишки.
І горіхом смачним, грецьким,
Погострила зубки трішки
Тая гостя польова.
Та хіба самі горішки?
О! Була там і халва,
І цукати, й пастила,
Хвиги-миги, марципани, —
Прямо їжа без догани!
Але тільки що розсілись
Та гарненько примостились,
Коли це дзвінок як дзенькне,
На господу всю як бренькне!
Слуги кинулись... І в хату,
В тую пишную палату,
Увійшли і пані, й пан, —
Так і сяяв весь жупан!
Отже, Мишки наші швидко
Повтікали, куди видко!
І сказала хуторничка:
— Прощавай, моя сестричко!
Хай їй цур, оцій палаті!
Я волю у простій хаті
Простим зернятком живитись,
Ніж на всі боки дивитись —
Чи не ввійде хто, не зрушить
Та ногою не придушить!...
Будь здорова, моя любко,
Хай Господь тебе боронить,
Я додому йду, голубко, —
Там ніхто у нас не дзвонить!...